

Sygn. akt III Cz 490/15

III Ca 392/15

UZASADNIENIE do punktu 2 i 3 postanowienia

Wobec skutecznego cofnięcia apelacji w zakresie punktu 1 i 3 zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy na podstawie art. 355 k.p.c w zw. z art. 391 k.p.c. i art. 13 § 2 umorzył postępowanie apelacyjne w tym zakresie.

Zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że skorzystanie z przewidzianej w art. 102 k.p.c., który poprzez art.13§2 k.p.c. ma zastosowanie do przedmiotowego postępowania, możliwości nieobciążenia przegrywającego uczestnika kosztami postępowania podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej. Ustalenie, czy zachodzą szczególne wypadki uzasadniające zastosowanie tej instytucji, ustawodawca pozostawił swobodnej ocenie sądu. Ocena ta powinna uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie. Wymaga podkreślenia, że skorzystanie ze wskazanego przepisu jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego. W związku z tym, jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, rozstrzygnięcie w tym zakresie może zostać skutecznie zakwestionowane w ramach kontroli instancyjnej jedynie w razie oczywistego naruszenia reguł zastosowania art. 102 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., V CZ 26/12, L.).

W niniejszej sprawie przypadek taki nie zachodzi a rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w przedmiocie kosztów postępowania w niniejszej sprawie jest prawidłowe.

Wbrew zapatrywaniom skarżącego, analiza zgromadzonego materiału dowodowego nakazuje bowiem podzielić stanowisko Sądu I Instancji, iż w zakresie rozliczenia kosztów procesu w przedmiotowym postępowaniu zastosowanie winien znaleźć art. 102 k.p.c. Przepis ten odnosi się przecież do wszelkich przypadków, w których względy słuszności, przemawiają przeciwko obciążaniu strony przegrywającej proces kosztami poniesionymi przez przeciwnika.

Okoliczności niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego, nie pozostawiają zaś wątpliwości, że taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Dla oceny przedmiotowej kwestii nie może bowiem pozostać bez znaczenia charakter i przedmiot niniejszej sprawy. Nie bez znaczenia jest również fakt, który wynika , z materiały dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, że wytaczając przedmiotowe postępowanie, wnioskodawca działał w subiektywnym przekonaniu o słuszności swoich racji jako, że jak to słusznie podniósł Sąd Rejonowy w motywach rozstrzygnięcia korzystał on z przedmiotowego dojazdu przez okres ponad dwóch lat będąc również przekonany, iż jego poprzednik prawny również korzystał z takiego dojazdu.

Mając powyższe na względzie i uznając, iż w przedmiotowym stanie faktycznym winien mieć zastosowanie w stosunku do wnioskodawcy art. 102 k.p.c., Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13§2 k.p.c. oddalił zażalenie.